

Arrest

nr. 250 874 van 11 maart 2021
in de zaken RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Hilde VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 november 2020 (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, van Syrische nationaliteit, komt op 26 september 2020 in België aan. Op 1 oktober 2020 dient zij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Verzoekende partij verklaarde naar aanleiding van haar verzoek dat zij ongeveer zeven jaar verbleven

heeft in Cyprus alwaar zij geen asiel had aangevraagd maar wel een verblijfsvergunning had gekregen die jaarlijks werd verlengd. Op de vraag of zij in bezit was van haar Cypriotische documenten antwoordde verzoekende partij dat zij deze verloren was in de bossen van Kroatië.

1.2. Uit het “Eurodac search result” van 1 oktober 2020 blijkt dat verzoekende partij wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Cyprus. Het resultaat van dit verzoek werd evenwel niet meegedeeld.

1.3. Gelet op de Eurodac-treffer vragen de Belgische autoriteiten op 23 oktober 2020 de Cypriotische autoriteiten tot terugname van verzoekende partij in toepassing van artikel 18(1)(b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Daar de Cypriotische autoriteiten niet tijdig reageren op het onder punt 1.3. vermelde terugnameverzoek laten de Belgische autoriteiten op 10 november 2020 weten dat de Cypriotische autoriteiten verantwoordelijk worden voor de terugname van verzoekende partij via een “*tacit agreement*”.

1.5. Op 27 november 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A. A.

voornaam: A.

geboortedatum: 05.01.1993

geboorteplaats: Saraqib

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Cyprus (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A., A., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Syrië te zijn, vroeg op 24.09.2020 een afspraak aan bij onze diensten. Op 01.10.2020 bood hij zich in persoon aan bij onze diensten en diende een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde een originele identiteitskaart voor met nummer 15606176, afgegeven op 07.03.2011. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort was verloren in Kroatië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 10.12.2013 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Cyprus.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 15.10.2020. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde 3 broers te hebben die in België verblijven net als twee tantes. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen andere familie in Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Syrië ongeveer 10 jaar geleden verliet en via Turkije naar Cyprus reisde. Hij verklaarde dat hij Cyprus ongeveer 1 maand geleden verliet en via Kroatië, Estland, Italië en Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Cyprus maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn broers in België verblijven. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Cyprus omdat hij er op niets recht had. Hij verklaarde dat hij er geen hulp kreeg. Hij verklaarde tevens dat hij bloedwraak vreest in Cyprus.

Op 23.10.2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Cyprische instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Cyprus conform artikel 25(2) op 07.11.2020 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene. De Cyprische instanties werden hiervan op de hoogte gebracht op 10.11.2020.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Cyprus een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Cyprus maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hieromtrent wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Cyprus opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Cyprus.

De betrokkene verklaarde dat hij in Cyprus geen hulp kreeg en op niets recht had. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn

economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Cyprus in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij in Cyprus vreest voor bloedwraak. Hieromtrent benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Cyprische instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Cyprische instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene verklaarde dat hij in Cyprus op straat verbleef. We benadrukken dat we enkel beschikken over de verklaring van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze bewering te staven. We wensen op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wensen we te verwijzen naar het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Cyprus (Corina Drousiotou en Manos Mathioudakis; "Asylum Information Database - Country Report : Cyprus - 2019 update", laatste update op 02.04.2020, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/cyprus>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Volgens dit rapport voorziet de wet in materiele opvang die moeten voldoen aan een voldoende levensstandaard (pagina 65: "The law provides that material reception conditions are provided to applicants to ensure an adequate standard of living capable of ensuring the subsistence and physical and mental health."). Het rapport vermeldt dat er zich problemen kunnen voordoen om toegang te krijgen tot de opvang maar dat hier in 2019 verbetering in is gekomen. Uit dit rapport blijkt niet dat de Cyprische instanties compleet in gebreke blijven om opvang te bieden aan asielzoekers.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn broers hier verblijven. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn.

Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Enkel dwingende redenen kunnen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers.

De Cyprische instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 07.11.2020 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een nieuw verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen of zijn huidige verzoek zal verder behandeld worden. Hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Cyprus in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Cyprus is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Cyprische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Cyprus onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Cyprische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport wordt gesteld dat de asielpprocedure wordt hervat voor personen die worden overgedragen aan Cyprus ("For asylum seekers transferred back from another Member State, ... the asylum procedure resumes where it was left off", pagina 43).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Cyprus bij wet is gewaarborgd (pagina 85). De auteurs maken melding van factoren die een adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Cyprus een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Lezing van dit rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Cyprus gekenmerkt worden door systeemfouten en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene een goede gezondheid te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Cyprische autoriteiten zullen tenminste 4 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Cyprus niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Cyprus een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Cyprische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Cyprische autoriteiten."

1.6. Aangezien de verzoekende partij zich niet binnen de voorziene termijn naar Cyprus heeft begeven, beslist de verwerende partij op 4 maart 2021 tot terugleiding naar de grens en wordt verzoekende partij

vastgehouden met het oog op haar overdracht naar Cyprus op grond van het Dublin-akkoord van 10 november 2020.

1.7. Het meest recente stuk dat aan het administratief dossier werd toegevoegd betreft een kopie van de Cypriotische verblijfstitel van verzoekende partij, geldig tot 31 januari 2022, en waaruit blijkt dat verzoekende partij de status van subsidiair beschermde heeft in Cyprus en gemachtigd is tot verblijf en tewerkstelling.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet::

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

-Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij:

“Op 4 maart 2021 werd er een beslissing genomen tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht naar de bevoegde Lidstaat (stuk 3). De verzoeker vraagt bij deze om in uiterst dringende noodzakelijk het verzoekschrift tot schorsing te onderzoeken en te behandelen dat gericht is tegen de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 27 november 2020.”

2.3. Zoals duidelijk blijkt is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent geworden vanaf 4 maart 2021. Verzoekende partijen hebben hun vordering tot het versneld behandeld zien van hun vordering tot schorsing ingediend op 8 maart 2021. De vordering werd aldus tijdig ingediend.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de

tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2 eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet);

2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste en enige middel:

Schending van

- de kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en evenredigheidsbeginsel;
- artikel 3, 8 en 13 EVRM;
- artikel 4, 7 en 47 van het EU-Handvest;
- artikel 17 van de Dublinverordening 604/2013;
- artikel 3.2 van de Dublinverordening 604/2013;

1. *Geviseerde rechtsnormen*

Artikel 17 van de Dublinverordening behandelt de discretionaire clausule die staten kunnen invoeren en deze luidt als volgt:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003."

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Verder bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 3 EVRM voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldig onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, *MSS c. Belgique et Grèce*, 21 januari 2011 Y c. *Russie*, 4 december 2008 ; *Saadi c. Italie*, 28 februari 2008 ; *Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni*, 30 oktober 1991 ; *Cruz Varas et autres c. Suède*, 20 maart 1991; zie ook RvV nr 138 942 van 20 februari 2015).

Het grondrecht op een privé- en gezinsleven, dat is vastgelegd in artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, beschermt het privé- en gezinsleven, met inbegrip van de individuele ontplooiing:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (*Sidabras et Džiautas c. Lituanie*, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (*K.A. et A.D. c. Belgique*, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (*Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC]*, no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (*Pretty c. Royaume-Uni*, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (*Smirnova c. Russie*, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (*Niemietz c. Allemagne*, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, *Campagnano c. Italie*, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et *Bigaeva c. Grèce*, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, *Özpinar c. Turquie*, 19 octobre 2011).

Het recht op een gezinsleven vereist een belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden, met name die waaruit de intensiteit van de gezinsbanden en de onmogelijkheid om een gezinsleven te leiden in het land van herkomst blijkt (zie in dit verband met name: B. RENAULD, T. BOMBOIS, P. MARTENS, « Existe-t-il un droit fondamental au regroupement familial à Strasbourg, à Luxembourg et à Bruxelles ? » in X., *Mélanges en l'honneur de Michel Melchior*, Bruxelles, Bruylant, 2010, p. 795 ; H. LAMBERT, « Family unity in migration law : The evolution of a more unified approach in Europe » in V. CHETAIL et C. BAULOZ (dir.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, p. 204).

Een dergelijke verplichting om een evenwicht te vinden tussen de intensiteit van het gezinsleven enerzijds en het belang van de staten om hun grenzen te controleren anderzijds, vloeit voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, zoals die met name tot uitdrukking komt in het arrest "Jeunesse c. Pays-Bas", een arrest van 3 oktober 2014 (nr. 12738/10):

« Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il peut de surcroît engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. La frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'État au titre de cette disposition ne se prête toutefois pas à une définition précise. Les principes applicables sont néanmoins comparables. Dans les deux cas, il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble » (§106)

Uw Raad onderstreept tevens dat artikel 8 van het EVRM vereist dat « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». (CCE n°139 759 du 26 février 2015 ; dans le même sens, voy. également CCE 25 octobre 2013, n°112 862 ; CCE 8 septembre 2009, n° 31 274 ; CCE 28 janvier 2010, n° 37 703 ; CCE du 7 janvier 2010, n° 36 715).

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Artikel 3.2. van de Dublinverordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

2. Schending van de geviseerde rechtsnormen

1.

De bestreden beslissing om het verblijf te weigeren en het bevel om het grondgebied te verlaten worden op een stereotiepe en abstracte manier gemotiveerd door verwerende partij. Deze laatste beperkt zich tot een algemene beoordeling zonder rekening te houden met de persoonlijke motieven aangehaald door verzoekende partij.

Verzoeker heeft duidelijk zijn motieven uiteengezet waarom hij zich niet akkoord kan verklaren met een overdracht naar Cyprus en waarom hij door deze overdracht vreest voor een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf heeft verzoeker gewag gemaakt van problemen van persoonlijke veiligheid, het gebrek aan opvang en het gebrek aan hulp in het algemeen, waaronder verstaan kan worden; het gebrek aan medische zorgen, aan gratis juridische bijstand, het gebrek aan mogelijkheden om te werken of te studeren, om zich verder te integreren, ... etc.

Verder heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming besloot in te dienen in België omdat zijn broers hier verblijven.

Omtrent de motieven aangehaald door verzoeker zelf inzake zijn verzet tegen een overdracht aan Cyprus werd de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(..).”

(Bestreden beslissing, stuk 1)

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat uit bovenstaande motivering duidelijk blijkt dat verwerende partij de aanwezigheid van zijn broers in België erkent alsook verschillende problemen inzake het opvangsysteem en de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Cyprus.

Desalniettemin komt verwerende partij tot het besluit dat er niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Cyprus een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of dat zijn verzoeker zijn waarborgen op zijn gezins- en privéleven geschonden zouden zijn.

Verwerende partij komt tot bovenvermelde conclusie verwijzende naar de stereotiepe motivering inzake de soevereiniteitsclausule en het vertrouwensbeginsel, en hierbij enkel toepassing makende van het AIDA

Rapport, waarvan verwerende partij zich daarenboven beperkte tot een partiële lezing.

A. Stysteemfouten

Bovenvermelde partiële lezing van het AIDA-rapport is dan vooral van belang bij de beoordeling van de individuele garanties inzake de opvang en procedure voor de internationale bescherming van verzoeker. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds op 21 september 2011 dat verzoekers om internationale bescherming niet zomaar overgedragen mogen worden, wanneer blijkt dat er zich in het kader van de procedure om internationale beschermingen de opvang van verzoekers om internationale bescherming in de verantwoordelijke lidstaat fundamentele tekortkomingen vertonen. Er mag derhalve niet zomaar, zoals verwerende partij wel doet in haar beslissing, van uitgegaan worden dat lidstaten de regels met betrekking tot verzoekers om internationale bescherming naleven (HVJ, 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. (ECLI:EU:C:2011:865)).

Indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle persoonlijke elementen in rekening had gebracht, zou zij tot een ander besluit gekomen zijn, namelijk dat bij een terugkeer naar Cyprus, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Verder dient verwerende partij zich in het kader van een Dublin-overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een verzoeker om internationale bescherming aan wenst over te dragen.

Een globale lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen, te meer wanneer uit hetzelfde rapport informatie naar voren komt die verwerende partij tegenspreekt:

“Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu’elle cite et qu’elle dépose au dossier administratif, (...) A cet égard, le Conseil tire de l’arrêt de la Cour européenne des droits de l’homme dans l’affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l’enseignement suivant lequel, (...), l’examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions. Dès lors, la motivation de l’acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l’acte attaqué.” (RVV 22 février 2015, nr. 138 950)

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s’accorder sur le fait que tout renvoi vers l’Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d’asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l’article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n’est nullement garanti que tout demandeur d’asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – , où qu’il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d’accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l’examen de sa demande d’asile. La circonstance que le HCR n’ait pas déconseillé les transferts vers l’Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l’Italie n’est pas comparable à celle de la Grèce telle qu’examinée par la Cour EDH dans l’arrêt M.S.S., ne permet pas d’énerver ce constat.” (RVV 29 juni 2015, nr. 148 685)

Naast de vermelding van deze partiële lezing van de aangehaalde bronnen dient er verwezen te worden naar artikel 3, lid 2, van de Dublin Verordening om de motivering van verwerende partij bijkomend te weerleggen:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Aan de hand van onderstaande verwijzing naar verschillende passages van rapporten kan er vastgesteld worden dat er verschillende systematische tekortkomingen kunnen worden vastgesteld in de procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien wordt er duidelijk gesteld dat er nood is aan concrete individuele garanties. Als verzoeker om internationale bescherming heeft verzoekende partij een kwetsbaar profiel, waardoor Cyprus individuele garanties moet voorzien, waarvan zij in gebreke is gebleven. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat Cyprus zelfs heeft nagelaten te antwoorden op het terugname verzoek dat werd verstuurd door de Belgische autoriteiten. De Cyprische autoriteiten zijn slechts impliciet akkoord gegaan met het terugname verzoek.

a. Identificatieprocedure kwetsbaarheden

Allereerst kan er melding gemaakt worden van het gebrek aan een systeem dat de Cyprische autoriteiten toelaat een adequate identificatie te ondernemen van kwetsbare profielen. Dit blijkt uit onderstaande passage van het AIDA rapport:

“Overall, the lack of an effective identification procedure prevents or delays (depending on the specific vulnerability and support consequently required) access to any available support, which in itself is limited. In cases of victims of torture or violence, the lack of access to support will often impair the efficient examination of asylum applications, since they do not receive prior counselling - psychological or legal - that may assist them to present their asylum claim adequately. The lack of effective measures for identifying vulnerable persons was raised in the recent review on Cyprus by the UN Committee against Torture, specifically the lack of procedures to identify, assess and address the specific needs of asylum seekers, including survivors of torture.” (Stuk 3, p. 48-50)

b. Opvangvoorzieningen

Ook hier dient er gewezen te worden op de partiële lezing van het AIDA rapport van 2019 door verwerende partij. Na analyse hiervan meent zij te kunnen stellen dat ‘er zich problemen kunnen

voordoelen om opvang te krijgen, maar dat daar in 2019 verbetering in is gekomen'. Verwerende partij meent te kunnen concluderen dat de Cyprische autoriteiten niet compleet in gebreke blijven om opvang te bieden aan asielzoekers. Zij baseert zich hiervoor op de melding in het rapport dat de wet voorziet in materiële opvang die moet voldoen aan een voldoende levensstandaard.

Echter, verwerende partij laat na om dan verder de analyse te doen omtrent de omzetting van deze wettelijke bepalingen in de praktijk. Verzoeker verwijst hieromtrent dan ook naar onderstaande passages die de verschillende problemen inzake de toegang tot opvangmogelijkheden voor asielzoekers blootlegt, ondanks de wettelijke bepalingen die er gelden:

"In early 2020, the Council of Ministers of Interior announced stringent measures, including creating closed centres. At the time, measures were also being taken due to Covid-19. Before complete construction of the First Registry Reception Centre, all new arrivals in the country are now referred to the Centre and are not allowed to leave. This has led to a rise in the number of persons in the Centre to approximately 700 without the infrastructure in place to host such a number, especially for a long duration and where such persons are being de facto detained.

[...]

Most asylum seekers reside in private houses/flats, which they are expected to find on their own. Due to the Reception Centre being full at almost all times, the Welfare Services bear the responsibility of processing applications and addressing asylum seekers' needs, including the allocation of an allowance to cover housing expenses. The asylum seeker is expected to find accommodation and provide all necessary documentation. Although this documentation is included in the Notification, which is no longer in force due to the amendment of the Refugee Law, it is still used in practice. Regarding the referral criteria of asylum seekers to the reception centre and since May 2018, the Asylum Service has decided to refer families and single women only. This decision was taken after an outburst of small-scale riots and the subsequent eviction of about 35 relocated residents (mostly men) from a specific ethnic group, members of which were allegedly involved in the riots. It also came after a media-covered public discussion and a joint statement of UNHCR and local NGOs sharing concerns over increasing rates of homelessness among asylum seekers living in the community. This decision did not affect single men already residing in the centre who were still able to remain in the facility. During 2019, Social Welfare Services engaged in identifying private housing for homeless, or at risk of becoming homeless, beneficiaries, due to the very high number of persons in that situation. This practice was not uniform across districts, and at certain times during the year, was disrupted. The increased demand for housing options for asylum seekers has prompted local landlords to engage in offering apartments to asylum seekers, often contacting the Social Welfare Services in order to inform them about vacancies. Social Welfare Services' housing arrangements mainly involve newly arrived families with minor dependants. Placements are usually in budget hotels and apartments / houses in both urban and rural areas. Persons are usually placed for short periods of time and the cost of the hotel was deducted from the already low amount allocated for covering their reception conditions. In certain instances, it was observed that referrals/placements included premises with very low standards or were unsuitable, especially for families, and had poor infrastructure and a lack of necessary equipment / amenities. Following the recent announcement of stringent measures in order to tackle migration flows and, soon after, the implementation of measures related to Covid-19, information was given to asylum seekers hosted in hotels that they should evacuate them. This followed a relevant ministerial order in relation to Covid-19 requiring hotels to close down. A number of those asylum seekers (approximately 860 persons) are expected to be moved into Kofinou reception centre as well as at Pournara First Registration Centre. An attempt to evict the persons already took place in some cases, but the whole procedure was postponed until further notice. (Stuk 3, p 74-76)

Bovenstaande passage bevestigt duidelijk de verklaringen die verzoeker aflegde bij verwerende partij, namelijk dat hij op straat diende te leven tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij dit niet heeft kunnen staven met objectieve elementen en verwijst bijgevolg naar een artikel in de opvangrichtlijn waarin wordt gesteld dat lidstaten in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen de materiële opvangvoorzieningen kunnen intrekken als de verzoeker deze verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te brengen.

Toch blijkt het onmiskenbaar uit bovenstaande passage dat deze problematiek inzake het gebrek aan opvang voor verzoekers om internationale bescherming vaststaat. Velen onder hen blijven op zichzelf aangewezen om te voorzien in hun opvang tijdens hun asielprocedure gezien de capaciteit in de centra bereikt is. Er wordt van hen verwacht zelf te kunnen instaan voor de zoektocht naar een woonst met als gevolg dat een groot deel van de verzoekers om internationale bescherming op straat belandt.

Verwerende partij schendt dan ook manifest haar motiveringsplicht door louter te stellen dat verzoeker zijn belevingen niet staft met objectieve elementen, door bijkomend te verwijzen naar een zeer algemeen artikel in de opvangrichtlijn dat allerminst betrekking heeft op de situatie in casu (gezien hij in eerste instantie geen verblijfplaats kreeg toegewezen en deze dus ook niet verlaten kan hebben) en

door na te laten om de informatie waarnaar verwezen hierboven mee in rekening te nemen terwijl zij wel zelf naar dit rapport verwijst.

Verzoeker heeft getracht een einde te maken aan de penibele situatie waarin hij zich bevond door zich te wenden naar organisaties maar er werd hem gezegd dat hij zijn plan moest trekken en maar werk diende te vinden om zichzelf zo te kunnen onderhouden.

Bijkomend wenst verzoeker eveneens te verwijzen naar onderstaande passage van de website van de UNHCR voor vluchtelingen in Cyprus:

"Your needs may be covered in two ways:

- The Welfare Services will refer you to Kofinou Reception Centre for Asylum-seekers. If there is a vacancy you have to move to the Reception Centre. If you have serious reasons for which you believe you cannot stay at the Reception Centre you must explain these in detail to the Welfare Services. At the Reception Centre, if you have a family, you will have exclusive use of one or more rooms, depending on the size and the composition of the family. If you are a single person, you will share a room with other people of the same gender. You will receive a monthly allowance and you will have access to social support and free medical care. The stay in the Centre is allowed while your asylum application is pending. Note: If you have serious reasons for which you believe you cannot stay at the Reception Centre, you must explain these in detail to the Welfare Services. If you refuse to move to a Reception Centre without valid reasons, you will not be eligible to receive support from the Social Welfare Services.*
- If the referral to the Reception Centre is not possible, you may receive support from Social Welfare Services. The aid is currently being offered through a combination of vouchers (for the purchase of food and clothes) and cheques (for the subsidisation of rent and daily expenses). The Welfare Services can refuse an application for social assistance, if they can prove that you are working or you have enough money to cover your needs. After the first 9 months from the date of the application of asylum, support from Welfare Services is dependent on proof that you are not able to work, either for health reasons or due to not being able to find work. If your health does not permit you to work, you will need a medical report, preferably from a governmental medical institution. This report must certify your inability to work, along with the reasons, as well the duration for which you are unable to work.*

NOTE: As of April 2018 single male asylum applicants are no longer admitted to the Kofinou Reception Centre. Those facing homelessness must apply for emergency assistance from the Social Welfare Services.

The Kofinou Reception Centre

The Kofinou Reception Centre is currently the only Reception and Accommodation Centre for Applicants for International Protection in Cyprus. It is managed by the state, under the Ministry of Interior and is located in Kofinou in the district of Larnaca. It has a maximum potential capacity to accommodate 400 persons. It offers basic accommodation and food to its residents, access to basic medical services and there are security guards and social workers on duty. Residents receive a small monthly allowance as well as a free medical card for access to the public healthcare system, and bus passes to travel for free to Larnaca, the nearby coastal town. (Beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/cyprus/applying-for-asylum/your-rights-and-duties-as-an-asylum-seeker/>)

Volgens deze informatie zou verzoeker niet eens naar het Kofinou centrum gaan aangezien hij een alleenstaande mannelijke verzoeker om internationale bescherming is. Hij zou via de 'Social Welfare Services' toegang moeten vragen voor urgente bijstand om te vermijden op straat terecht te komen. Zoals eveneens vermeld hierboven is deze bijstand dan weer na een tijd afhankelijk van werk waarvan zal worden aangetoond dat hier verschillende obstakels toe zijn (infra). Kortom, verzoeker zal genoodzaakt zijn zich terug in dezelfde positie te bevinden, namelijk op straat.

Voorts gaat het AIDA rapport ook verder in op de leefomstandigheden in dergelijke opvangcentra:

"The centre can host about 400 people but the actual number of maximum residents varies according to the composition of the population. Current configuration allows for a maximum accommodation of approximately 250-280 persons and for the most part of the year the centre has been operating at full or close-to-full capacity. Infrastructure and arrangements in the centre had been heavily criticised by various asylum related actors during 2017 and early 2018 as inadequate to meet the needs of such a number of residents." (stuk 3, 76)

Bovenstaande passage van het AIDA rapport maakt melding van de problematiek van overbevolking in de centra, maar ook van de problemen inzake de infrastructuur in de centra. Deze problematiek wordt niet alleen aangehaald in het AIDA rapport maar ook in onderstaande artikelen:

"Recently, the tragic situation that dominates at the Reception Center for Asylum Seekers in Kofinou has made first page news in the media due to the inhumane living conditions and sanitation and their effects on the health of the refugees hosted there, especially small children and other vulnerable persons.

KISA believes that both the living conditions and other not visible serious problems at the Center at Kofinou are caused due to three basic factors:

[...]

The absence of a complete and effective policy of reception and integration of asylum seekers, which preserves human dignity and the human rights of asylum seekers and which expands and covers all the stages from which refugees arrive to appeal to Cyprus for international protection.” (stuk 6)

“The state-run Kofinou centre opened in 2004 to host a maximum of 120 people. A decade later, in 2014, the authorities increased its capacity and today the camp can be home to as many as 400 people. Refugees and asylum seekers reside here as they wait for a decision to be made on their asylum claims. But without a specific time limit on their stay, many end up living in the centre for several months, or even years.

Living conditions are grim.

At the far end of the isolated centre, past idling men and boisterous children, a stream of raw sewage trickles down the sun-beaten cement.

The overflow is constant, ending in a pond of stagnant water, and the air is heavy with the stench of uncollected rubbish.

[...]

Ever since its 2014 expansion, the centre has been full or close to its maximum capacity. Yet, the dramatic spike in the number of residents has not been followed by an increase in staff.

As a result, residents complain of serious health and safety risks due to inadequate cleaning services, while delays in the maintenance of facilities, including problems with air-conditioning and heating systems, only exacerbate the worsening living conditions.

“These [units] are ovens in the summer and freezer boxes in the winter,” says Anastacia Wieclawska Kyriakou, mother and baby volunteer co-ordinator for Kofinou We Care, a group which supports the asylum seekers.

“There are toilets that do not work in homes and mothers with young children have to walk for 100 metres in the middle of the night to take children as young as two to the toilet,” she adds.

[...]

Those communal bathrooms are overrun with problems. A layer of mould coats the surface behind several of the showers, basin faucets are frequently broken, and doors are unhinged. In one of the cubicles, a toilet bowl lies upside down, ripped from the ground.

Hot water is a rarity, residents also say.

Nearby, in one of the shared kitchens, the situation is equally bad. The floor is covered in a shallow pool of liquid, fed by the constant leaking of ruptured water pipes. Black mould is visible here too, spreading in and around the hobs, many of which are not working.” (stuk 5)

“The Cyprus Mail has learned that currently only half of the showers are usable due to parts missing and for most of the winter, hot water was a luxury. In addition, the sinks are not in good order and only two of the hotplates on four cookers in the communal kitchen work, and none of the ovens.

A recurring issue is the unavailability of washing powder, shampoo and basic toiletries. The small monthly allowance residents of the centre receive, which can cover part of these needs, is always late, while that of the month of April is still pending.

There are also serious security concerns expressed by the residents which are reportedly not addressed by the management.

During a discussion at the House human rights committee of the progress made based on the recommendations of the commissioner’s report, MPs heard that between January and last week when the commissioner, Leda Koursoumba, visited Kofinou, several problems concerning the reception centre had not been resolved.” (stuk 4)

“In a joint open letter, Human Rights Commissioner Eliza Savvidou and the representative of the United Nations High Commission for Refugees (UNHCR) in Cyprus Damtew Dessalenge, said that living conditions at the reception centre had gradually deteriorated due to overcrowding while the number of staff remains the same.

Representatives of the commissioner’s office and of the UNHCR visited the Kofinou reception centre in December, the letter said, and verified that there were many operational problems, and called on the competent authorities to intervene promptly.

“Due to the tripling of the centre’s population, reception and living conditions gradually worsen, creating risks for serious health and safety problems for the residents,” the letter said.

“The centre is operating since 2004 under the supervision of the asylum service and after expansion in 2014, the capacity was increased from 120 to 400 people, but without the corresponding increase in staff. In the last year, the centre has been hosting over 300 people, a large number of whom are children”.

They said the centre was not suitable for single women with children as it is located in a remote area, while there is no staff trained to deal with people in such vulnerable groups. It added that there were very few programmes for residents, and especially the children for learning the language, orientation and creative entertainment.

“There is great need for activities that would be appropriate in relation to gender and age on a daily basis to alleviate boredom and frustration”. It also stressed the need for all children of school-age to attend schools and receive the necessary support.

The overflowing of the sewage system was another concern, the letter said, as there was a constant stench, and it posed contamination risks. This, it said, was a long-standing problem, and has not been fixed, “despite efforts of the asylum service”.

“There is also damage in bathrooms – and as a result no hot water, damage in kitchens to ovens, broken faucets, exposed wiring and generally poor cleanliness along with scattered garbage and a stench coming from bins.” (stuk 7)

Uit deze passages worden steeds dezelfde problemen naar voren geschoven inzake de opvang van verzoekers om internationale bescherming in de centra, namelijk dat de centra hun capaciteit al veel te lang overschreden hebben en te kampen hebben met serieuze overbevolking, dat de keuken- en badkamerfaciliteiten lang niet voldoen aan de hygiënische minimum standaarden, dat er een schaarste is van warm water, etc. Er wordt in al de bovenstaande bronnen geconcludeerd dat verzoekers om internationale bescherming gedwongen worden te leven in uiterst penibele omstandigheden en dat er geen menswaardige opvang gegarandeerd wordt door de Cyprische autoriteiten.

Bijkomende maakt het AIDA rapport melding van een onaangename geur in opvangcentra hetgeen na onderzoek te wijten is aan de aanwezigheid van verschillende gevaarlijke en mogelijk schadelijke chemische bestanddelen. Ondanks het feit dat deze problemen werden aangekaart blijven deze problemen zich voordoen:

“The Reception Centre is located near two units that process animal waste as well as a unit of incineration of animal waste. The presence of an unpleasant smell is regularly reported by residents and staff members and a relevant study was assigned to the Technological University of Cyprus, by the Centre management, in order to provide data on the quality of air. The report confirmed the presence of various dangerous and potentially harmful chemical substances, directly associated with the products of the processing units and the abattoir at the Centre and the surrounding areas. The matter has come to the attention of various governmental offices (Ministry of Health, Ministry of Labour, State Laboratory, Dept of urban planning, Dept of Environment, and others) as well as the environmental committee of the parliament. However, the problem still persists and remains unresolved. The Ombudsman’s office issued a relevant report based on the above findings urging for an appropriate solution. Due to the health findings, a number of volunteers offering services in the Centre has ceased operations.” (stuk 3, p. 77)

c. Toegang tot de arbeidsmarkt

Ook inzake de verklaringen van verzoeker omtrent de toegang tot werk (meer specifiek dat zij nergens recht op hadden) kan er verwezen worden naar onderstaande passage van het AIDA rapport omtrent de verschillende problemen waar verzoekers mee geconfronteerd worden wanneer zij de arbeidsmarkt willen betreden:

“In regard to the obstacles faced by asylum seekers in accessing the labour market, the most prominent ones are the following:

- ❖ Low wages and lack of supplementary material assistance: Remuneration from employment is often highly insufficient to meet the basic needs of a family. This is particularly problematic for asylum seekers with families and has a knock-on effect of the sharp increase of rents in urban areas as well as a lack of supplementary measures for asylum seekers with low income. Labour conditions such as taking up accommodation at the place of work often lead to splitting up the family. These jobs can also be offered to single parents without taking into consideration the care of children or possible supplementary assistance for childcare support.*
- ❖ Distance and lack of convenient transportation: Given the nature of employment that asylum seekers are permitted to take up, workplaces are often situated in remote rural regions and working hours may start as early as 4 or 5 am. Asylum seekers have reported difficulties in 82 commuting to these workplaces using low-cost transportation (e.g. public buses). Remuneration does not cover travel expenses.*
- ❖ Language barriers: Lack of communication skills in Greek and English often impede the efficient communication between officials of Labour Offices as well as potential employers. Many asylum seekers are unable to understand their prospective employers’ opinion during meetings and / or the employers’ opinions on their job referral forms.*
- ❖ Lack of interest from employers in the agricultural and farming sectors in employing asylum seekers. In fact, many employers in these sectors often prefer to employ third-country nationals who arrive in the country with an employment permit and are authorised to work for a period of up to four years. In order to receive a licence for the employment of third-country nationals, an employer is required to register at the Labour Office in addition to actively seeking employees locally, nationally or within the EU.²⁴⁰ As asylum seekers are referred to them by the Labour Office, the employers may try*

to avoid recruiting them, hoping that if they do not hire an asylum seeker, they will be able to invite / hire other workers on a working visa. Thus, they often place the responsibility of refusing the employment on the asylum seekers. ❖ *Lack of gender and cultural sensitivity in the recruitment procedure: Female asylum seekers often face difficulties accessing employment for reasons related to cultural barriers. 241 For example, many women have never worked before and when it comes to the conditions in the sectors of agriculture and animal farming (remoteness, staying overnight, male dominated work spaces) there is a need for gradual and facilitated transition to employment. Women from Muslim backgrounds wearing visible symbols of their religious identity e.g. hijab / niqab report having faced difficulties accessing the labour market, as in some cases, they were considered as unable to maintain employment due to their attire, according to the experience of the Cyprus Refugee Council. There have also been reports on behalf of African candidates regarding the unwillingness of employers to hire them in front-desk positions. ❖ Lengthy procedures governing the recruitment of asylum seekers: In order for an employer to hire an asylum seeker, an application must be filed at the Labour Department along with a personal contract for the candidate he / she wants to hire. The Labour Department will inquire whether the employer is reliable by checking that there are no debts/convictions regarding social insurance contributions, that there is an active liability insurance and (where it applies) and that the terms and conditions of hiring an asylum seeker are the same as in the case of nationals performing the same duties in the company. Those procedures take on average three months to conclude, which, as a result, is very difficult and unattractive to employers, despite the shortage of personnel in some of the allowed sectors. ❖ Lack of appropriate information in respect of terms / conditions of employment, labour rights, complaint mechanisms: It is often reported that asylum seekers are unaware of their legal rights, the exact terms and conditions of their prospective employment and have no knowledge of available complaint mechanisms. ❖ Problematic access to the services of the Labour Department. Existing capacity of the Labour Department prohibits asylum seekers from effectively using its job-seeking services. In the last six-months, and particularly in Nicosia, the public employment service is unable to attend all persons visiting its offices. This has led to the formation of long waiting lines, often with people gathering outside the office from 04:00 – 05:00 am in order to increase the chances of being seen during the day. This situation disrupted access to reception conditions, since registration at the Labour Department is a prerequisite.” (stuk 3, p 79-83)*

d. Medische bijstand

Omtrent de gezondheidszorg stelt verwerende partij zelf dat er factoren zijn die de adequate toegang hiertoe kunnen belemmeren maar besluit dan toch op basis van hetzelfde AIDA rapport waarnaar verwezen hieronder dat de toegang hiertoe niet dermate problematisch zou zijn dat er sprake zou kunnen zijn van systeemfouten of een schending van Artikel 3 EVRM:

“The transition to the new health system is particularly relevant after the measures for tackling Covid-19 were taken. According to such measures, the public is expected to consult personal GPs before visiting the hospitals. As asylum seekers are not covered by GESY, they do not have access to personal GPs, which has created a serious shortcoming in accessing appropriate health care services. In addition, language barriers also prohibit asylum seekers from receiving health related information about Covid-19 through the hotline which was set-up for this purpose (1420). NGOs and volunteers in the community are trying to facilitate access to information for asylum seekers in respect of Covid-19, but this is far below the current needs of the population. Further obstacles in accessing health services include the fact that many asylum seekers do not receive welfare assistance, which creates difficulties in securing a hospital card. In practice, however, the vast majority of asylum seekers do receive a hospital card, which grants them access to public health institutions with some charges, which applied to nationals from 2013 and since the introduction of GESY. More specifically, applicants are required to pay €3-6 in order to visit a doctor and an additional €0.50 for each medicine / test prescribed, with a maximum charge of €10. Emergency care remains free for holders of medical cards, otherwise it costs €10. Asylum seekers who need to receive essential treatment which is not available in the RoC are not included in the relevant scheme introduced by the Ministry of Health transposing the Directive on patients’ rights in cross-border healthcare. In practice, however, the Ministry has covered the costs, upon approval of the Minister of Health, for several cases of child asylum seekers to receive medical treatment outside the country. In a number of cases, asylum seekers reported to Cyprus Refugee Council that they faced racist behaviour from medical staff, often in relation to their poor Greek language skills and the reluctance of the latter to communicate in English.” (stuk 3, p. 85-86)

Toch stelt verzoeker op basis van bovenvermelde passage vast dat er wel degelijk uiterst belangrijke hindernissen zijn inzake de toegang tot de gezondheidszorg die samen met de andere hindernissen kunnen leiden tot systeemfouten in de zin van de Dublinverordening.

e. Dublin returnees

Verder is het van belang om te wijzen op systeemfouten in het procedurele verloop van zodra een verzoeker wordt overgedragen aan Cyprus. Verwerende partij is ertoe gehouden om actuele informatie bij te brengen en alle aspecten van dergelijke overdracht mee in rekening te nemen:

“Asylum seekers transferred back from another Member State whose final decision is pending are not detained. In the case they have no place on their own to stay, they are transferred to Kofinou Reception Centre, which is an open centre for asylum seekers. For asylum seekers transferred back from another Member State, if a final decision was not issued prior to them leaving Cyprus, the asylum procedure resumes where it was left off, whereas if a final decision was issued then deportation procedures are initiated. No information is available as to whether requests sent to the Dublin Unit ask for the provision of individual guarantees for incoming transfers.” (stuk 3, p. 43-44)

Ook de reeds eerder vermelde website van UNHCR maakt melding van de praktijk van de Cyprische autoriteiten om Dublin terugkeerders op te sluiten bij aankomst in Cyprus:

If you leave Cyprus before a decision is made on your asylum application and go to another EU Member State, that state has a right under the Dublin Regulations to request you are sent back to Cyprus. If you are returned to Cyprus from another EU Member State, the Cypriot authorities may detain you upon arrival. If the examination of your asylum application was not concluded, the examination will resume at the stage it was left off. If your application was examined and you were refused, you have the right to appeal, provided the deadline has not passed, and submit any new elements to your application. If you do not have any new elements to submit, the authorities may begin procedures to return you to your country of origin. (stuk 15, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/cyprus/applying-for-asylum/the-dublin-procedure/>)

In dit kader is het van belang te wijzen op het gebrek aan gegevens omtrent de voorziening van individuele garanties voor Dublin terugkeerders naar Cyprus. Zoals reeds meermaals werd geoordeeld in hogere rechtspraak is het van belang dat er ook bij een Dublin overdracht individuele garanties moeten worden genomen ten aanzien van verzoeker door de staat waarnaar hij zou worden teruggestuurd.

In de zaak *Tarakhel t. Zwitserland* vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

*“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see *Saadi v. Italy* [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; *M.S.S.*, cited above, § 365; *Soering v. the United Kingdom*, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; *H.L.R. v. France*, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-I).*

*94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, inter alia, *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and *M.S.S.*, cited above, § 219).*

*95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-I). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).*

*96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.*

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

98. Still in *M.S.S.* (§§ 252 and 253), having to determine whether a situation of extreme material poverty could raise an issue under Article 3, the Court reiterated that it had not excluded "the possibility that the responsibility of the State [might] be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity" (see *Budina v. Russia* (dec.), no. 45603/05, 18 June 2009). (...)

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. (...)

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.»

In casu werd het terugname verzoek, geformuleerd door de Belgische autoriteiten, niet eens aanvaard door Cyprische autoriteiten. Het is dan ook zeer bedenkelijk dat er individuele garanties genomen werden voor de overdracht van verzoeker, bijvoorbeeld om te vergewissen dat hij niet zou worden opgesloten bij aankomst.

f. Toegang tot gratis juridische bijstand

Verder dient er in het kader van systeemfouten gewezen te worden op de moeilijkheden waarmee verzoekers om internationale bescherming geconfronteerd worden om toegang te krijgen tot gratis juridische bijstand. Het AIDA rapport maakt hier uitgebreid gewag van in onderstaande passage:

"Asylum seekers have a right to legal assistance throughout the asylum procedure, if they can cover the cost, as free legal assistance is not easily available and pro bono work by lawyers is prohibited by the Advocates Law, and may lead to disciplinary measures against lawyers.

[...]

In practice, the only free legal assistance available at the administrative stages is extremely limited and under funded projects. Due to the lack of state-provided legal assistance, UNHCR has consistently funded the project "Strengthening Asylum in Cyprus", implemented by the NGO Future Worlds Center from 2006- 2017 and by the Cyprus Refugee Council for 2018, 2019 and 2020 98. The project provides for only three lawyers for all asylum seekers and beneficiaries of international protection and, therefore, concentrates on precedent-setting cases. A project funded under the European Refugee Fund (ERF) which provided free legal assistance specifically to asylum seekers was implemented once for the first six months of 2013, then for the first six months of 2014 and for another six months until June 2015 by

the NGO Future Worlds Center. 99 Although legal assistance was included as a priority under the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) at a national level, a relevant call for proposals has not been issued since the introduction of the AMIF. 100 The lack of legal assistance provided by the state, the lack of funding for nonstate actors to provide such assistance combined with the lack of any information provided currently by the state (see section on Information for Asylum Seekers and Access to NGOs and UNHCR) leads to a major gap in the asylum procedures in Cyprus. Regardless of the significant rise in the number of asylum applicants in recent years there was no indication in 2019 or early 2020 that the state has taken steps to ensure the right to free legal and procedural information. Asylum seekers reach NGOs providing legal assistance primarily through word of mouth, especially since the information available to asylum seekers is often not available or outdated (see section on Information for Asylum Seekers and Access to NGOs and UNHCR) or via other NGOs that may not have legal assistance and may refer asylum seekers to NGOs that do. Individual officers working in various departments of the government that come in contact with asylum seekers may refer them to NGOs to receive legal assistance, whereas asylum seekers residing in the reception centre may be referred by the staff working there. In the case of asylum seekers in detention, they come into contact with NGOs again through other detainees but also by NGOs carrying out monitoring visits to the detention centre.

[...]

Although IPAC initiated operations in June 2019, at the time of publication no statistics are available. Furthermore the decisions issued by IPAC, including legal aid decisions, are not published on the CyLaw online platform, 105 as is done with all other Courts in Cyprus but only on the online platform Leginet that requires a subscription and only for cases from June to November 2019. 106 This has made it difficult to observe the number of applications for legal aid and the success rate as statistics are not released. However, based on the published decisions on legal aid applications submitted before the IPAC for the period June-November 2019 only one legal aid application has been successful, leading to the observation that the “merits” part of the test remains extremely difficult to satisfy. In early 2020, another two legal aid applications were granted but these were assisted by legal advisors of the Cyprus Refugee Council.” (stuk 3, p. 37-39)

Ook de website van de UNHCR maakt melding van het gebrek aan gratis juridische bijstand:

There is no government system in Cyprus for free legal assistance to asylum-seekers during the examination of the application by the Asylum Service or the Refugee Reviewing Authority.

Free legal assistance is only granted for cases before the Administrative Court, after the approval of a legal aid application. (stuk 15, beschikbaar: <https://help.unhcr.org/cyprus/applying-for-asylum/do-i-need-a-lawyer/>)

B. Privé- en gezinsleven in België

Daarenboven is de bestreden beslissing eveneens in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest, aangezien het privé- en gezinsleven van verzoeker onevenredig wordt geschaad.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat hij juist naar België is gekomen om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat zijn broers in België verblijven. Zijn broers hebben een verblijfstitel in België en zijn erkend vluchtelingen (stukken 8-9). Naast zijn broers verblijven eveneens enkele neven en tantes in België, ook van hen wordt een verblijfsdocument gevoegd (stukken 10-13).

Bijkomend voegt verzoeker een getuigenis toe van zijn broer A. A. O. (...) waaruit blijkt dat verzoeker hier gehuisvest wordt, dat hij materiële steun krijgt van zijn broer en hier bijgevolg dan ook van afhankelijk is (stuk 14). Dit was hij bovendien reeds in Cyprus. Bij gebrek aan steun door de overheid werd hem geld opgestuurd door zijn broers die in België verblijven.

Door verzoeker zijn verblijf te weigeren en hem te dwingen zijn verzoek om internationale bescherming in Cyprus in te dienen, brengt de verwerende partij het gezinsleven van de asielzoeker onevenredig veel schade toe. Bovendien is er geen enkele afweging gemaakt tussen de familiebelangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds, die deze inmenging mogelijks zou kunnen rechtvaardigen.

In overweging 14 van de Dublinverordening staat bovendien:

“Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.”

De verzoeker heeft geen banden met Cyprus. In België daarentegen wordt hij omringd door een familie die hij nodig heeft om alles wat hij heeft meegemaakt te kunnen verwerken.

Het gezinsleven van de verzoeker moet een primaire overweging zijn bij het nemen van de beslissing. De beslissing moet nietig worden verklaard omdat de verwerende partij totaal in gebreke is gebleven om rekening te houden met het privé- en gezinsleven. Echter, op grond van artikel 17 van de Dublinverordening kon de verwerende partij te allen tijde de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op zich nemen, onder andere vanwege familie-elementen en humanitaire omstandigheden.

De beslissing verklaart geenszins waarom de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van deze discretionaire bevoegdheid, temeer daar verzoeker de sterke familiebanden met zijn broers, die voor hem instaan, aanvoert als voornaamste reden om zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Dat het een gebrek aan formele en materiële motivering is, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in samenhang met artikel 17 van de Dublinverordening, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een aanvulling vormt op de voornaamste betwiste beslissing, moet eveneens worden opgeschort en nietig worden verklaard op dezelfde gronden.

Concluderend dient er vastgesteld te worden dat verwerende partij zowel met betrekking tot de systeemfouten in de asielprocedure in Cyprus als inzake verzoeker zijn gezinsleven in België heeft nagelaten een grondig en rigoureuus onderzoek te voeren naar de mogelijke schendingen van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM.”

3.2.2.2. Conform artikel 39/85, §1, derde lid van de vreemdelingenwet doet “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken (...) een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Zoals uit de feitelijke uiteenzetting hoger blijkt is verzoekende partij in het bezit van een geldige Cypriotische verblijfstitel en heeft zij de status van subsidiair beschermde in Cyprus.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie in de zaak C-36/17 van 5 april 2017 reeds geoordeeld heeft dat de Dublin III-verordening niet van toepassing is op een vreemdeling die reeds een status heeft in een andere lidstaat. Zo wordt gesteld: “De bepalingen en de beginselen van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, die direct of indirect de termijnen regelen voor de indiening van een verzoek tot terugname, zijn niet van toepassing in een situatie zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde is, waarin een derdelander in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, nadat hem door een andere lidstaat subsidiaire bescherming was verleend.” Uit de beschikking van het Hof blijkt onomstotelijk dat artikel 33 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60) duidelijk een onderscheid maakt tussen de gevallen waarin een verzoek om internationale bescherming niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig verordening nr. 604/2013, en die waarin dat verzoek niet-ontvankelijk kan worden verklaard, omdat „een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend”. De Uniewetgever heeft zich dus op het standpunt gesteld dat het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een derdelander als aan de orde in het hoofdgeding, moest worden afgewezen middels een besluit van niet-ontvankelijkheid krachtens artikel 33 van die richtlijn, en niet middels een besluit tot overdracht of niet-behandeling krachtens artikel 26 van verordening nr. 604/2013, hetgeen een bepaald aantal gevolgen heeft, met name voor de beroepsmogelijkheden tegen die afwijzing (overwegingen 38 en 39).

Artikel 57/6, §3, 3° van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33 van richtlijn 2013/32 en luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(..)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Dergelijke beslissing wordt conform artikel 57/6, §3, derde lid door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Verder blijkt uit artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing van niet-ontvankelijkheid zoals hoger vermeld, een beroep in volle rechtsmacht kan indienen bij de Raad en hij ingevolge artikel 39/70 van de vreemdelingenwet beschermd is tegen verwijdering tijdens de behandeling van dit beroep.

3.2.2.3. Nu de Raad in het kader van een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid inzonderheid rekening moet houden met alle bewijsstukken die van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, kan de Raad thans niet blind zijn voor het feit dat de verzoekende partij de status van subsidiair beschermde heeft in Cyprus en zij aldus niet onder de toepassing van de Dublin III-verordening valt.

Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift met de door haar opgeworpen schending van artikel 3 EVRM vooral kritiek levert op de procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming en het opvangsysteem van asielzoekers in Cyprus terwijl verzoekende partij statushouder is in Cyprus en deze kritiek niet op haar situatie van toepassing is, heeft zij er ter terechtzitting wel op gewezen dat ook statushouders in Cyprus een onmenselijke behandeling ondergaan en de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing sowieso een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

De Raad stelt vast dat – hoewel de verwerende partij de bestreden beslissing heeft getroffen op een moment waarop zij niet op de hoogte was en kon zijn van het gegeven dat verzoekende partij de status van subsidiair beschermde heeft in Cyprus – zij nadien hiervan wel kennis had doch dit haar niet tot het besluit heeft genoopt dat de toegepaste Dublin III-procedure verkeerd is, de bestreden beslissing niet te handhaven en het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die erover moet oordelen. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd beaamt de advocaat van verwerende partij dat verzoekende partij eigenlijk niet valt onder de Dublin III-verordening maar stelt zij instructie te hebben de bestreden beslissing te verdedigen en repliceert zij op het betoog van de advocaat van verzoekende partij dat niet wordt aangetoond dat verzoekende partij als statushouder in Cyprus een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan.

De Raad kan de verwerende partij op het eerste gezicht niet volgen in dit betoog. Er kan niet ernstig betwist worden dat het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in België heeft ingediend conform de wettelijke bepalingen moet overgemaakt worden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die erover moet oordelen. De verwerende partij kan, gelet op de feitelijke ontwikkelingen waarbij het statuut van verzoekende partij als subsidiair beschermde in Cyprus aan het licht is gekomen, niet voorhouden dat geen hangend verzoek om internationale bescherming voorhanden is. Het is aan de bevoegde autoriteit, in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, om het verzoek tot internationale bescherming te beoordelen. Het vasthouden aan de motieven van de bestreden beslissing in kader van de Dublin III-verordening zonder dat haar verzoek tot internationale bescherming correct werd behandeld, houdt op het eerste gezicht dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. De schade die de tenuitvoerlegging van een foute beslissing teweegbrengt kan in casu niet betwist worden.

3.2.2.4. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting aannemelijk dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt waar zij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar verzoek tot internationale bescherming niet correct behandeld ziet en een schending van artikel 3 EVRM derhalve dreigt.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 november 2020 (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER